

Pasvalio Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui
Prozos sekcijai

Ernesta Ranonytė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 1b klasės mokinė

NOVELĖS

(„Tomas“ , „Trys dienos tarp dangaus ir žemės“)

Konsultavo
lietuvių kalbos mokytoja
Regina Grubinskienė

Ernesta Ranonytė

Trys dienos tarp dangaus ir žemės

Lietus pliaupė kaip iš kibiro. Gatvės beveik tvino nuo purvino vandens pertekliaus. Žmonės skubėjo, lėkė lyg akis išdegę. Dauguma nešėsi įvairiausių spalvų skėčius ar ieškojo kitokios priedangos nuo gamtos šėlsmo. Kažkur minioje verkė pasimetęs vaikas. Praeiviams po kojomis maišėsi benamis šuo – permirkęs, sušalęs ir drebantis.

Agnė nebuvo pasiruošusi tokiai liūtingai dienai, todėl skubėjo namo kiek galėdama. Jos drabužiai nuo vandens buvo patamsėję, šlapi plaukai lipo prie veido, kūną krėtė drebulys, šalo kojos, rankų pirštai. Susinervinusi Agnė sustojo ties šviesoforo reguliuojama sankryža. Degė raudona šviesa.

Žmonių, norinčių pereiti gatvę, buvo daug. Tačiau iš jų išsiskyrė vienas maždaug septyniolikos metų vaikinys. Jis vienintelis nebuvo permirkęs ir, nors neturėjo skėčio, ant vaikinuko nenukrito nė vienas lietaus lašas. Agnė stengėsi neišsiduoti, kad praeivis ją sudomino.

Staiga vaikinys žengė nuo šaligatvio. Agnė žvilgtelėjo į šviesoforą. Vis dar degė raudona. Mergina akimis permetė gatvės eismą. Perėjos link judėjo pora automobilių.

– Ei... – norėjo kažką pasakyti Agnė, bet neišdrįso.

Vaikinas toliau drąsiai ėjo važiuojamąja gatvės dalimi. Pamatęs artėjančią mašiną, sustojo ir šyptelėjo. Automobilis artėjo dideliu greičiu.

– Beprotis... – sumurmėjo Agnė, stebėdamasi aplinkinių ir vairuotojo abejingumu.

Viskas vyko labai greitai. Automobilis privažiavo, pervaziavo vaikiną ir nuvažiavo. Niekas, nė vienas praeivis neišleido nė garselio. Užsidegė šalia šviesa, minia pajudėjo.

Agnė nėjo kartu su visais. Ji stovėjo ištikta šoko ir spoksojo į avarijos vietą. Nesąmonė. Gatvėje nebuvo jokių įvykio ženklų. Nei kraujo, nei mašinos dalių, nei kūno! Nebuvo nieko.

– Mergaite, ko žiopsai? Jei eini, tai eik, – bambtelėjo kažkas.

Agnė atgijo. Drebančiomis kojomis pajudėjo. Kas čia įvyko? Nejau ji viską įsivaizdavo?

Vėl užsidegė raudonas šviesoforo signalas. Agnė dar kartą atsisuko į gatvės pusę. Nieko. Visi elgėsi įprastai. Mergina atsiduso, žengė į priekį ir aiktelėjo. Štai tas pats vaikinys stovi atsirėmęs į pastato sieną ir svajingai žiūri į lietingą dangų! Neįmanoma.

Nepažįstamasis sugavo Agnės žvilgsnį ir priėjo arčiau.

– Labas.

Agnė pasitraukė iš kelio praeiviams ir sutrikusi atsakė:

– Labas.

Nepažįstamasis nusišypsojo, jo akys suspindo.

– Tu mane matai, tiesa? – paklausė.

– Na, taip, – Agnė gūžtelėjo pečiais.

Vaikinas išsitiesė, išpūtė krūtinę ir aukštai iškėlė galvą. Rankas susikišo į juodos odinės striukės kišenes, koja paspyrė kažkokį akmenėlį ir vėl nusišypsojo. Agnė stovėjo ir, nelabai suprasdama, kas dedasi, žiūrėjo į jaunuolį. Buvo pamiršusi lietu ir drėgmę. Kai vaikinys nusuko žvilgsnį į besivaidijančius praeivius, mergina aplenkė jį ir sparčiu žingsniu patraukė tolyn.

– Palauk! – sušuko nepažįstamasis, bėgdamas paskui.

- Palik mane ramybėje! – isteriškai suriko Agnė.
- Ėję žmonės sustojo ir sužiuro į merginą. Jie atrodė sumišę.
- Vargšė mergaitė, – sušnibždėjo sena moteriškė ir pakėlė akis į dangų.
- Jis mane vijosi! – mergina pirštu parodė į vaikina, stovintį už kelių metrų.
- Žmonės ėmė šnabždėtis ir baugščiai žvilgčioti į Agnę.
- Supranti, – tarė vaikinai, miniai pradėjus judėti įprasta vaga, – jie manęs... nemato.
- Pasitrauk! – suriko Agnė ir ėmė sparčiai eiti.

Keli žmonės vėl atsisuko.

Vaikinas sekė iš paskos.

- Kažkokia beprotybė... – sau kalbėjo Agnė.

Atkaklusis jaunuolis sustojo, bet žvilgsniu sekė merginą, dingstančią praeivių jūroje. Sunkūs lietaus lašai krito ant žemės, nepaliesdami jo pečių.

Agnė jautėsi klaikiai. Dėl visko kaltino lietų ir šaltį. Išvydusi savo seną daugiabutį, apsiramino.

Lietus lijo visą naktį...

Rytas išaušo netikėtai gražus. Buvo giedra, švietė saulė, pūtė švelnus vėjelis. Apie liūtingą vakarykštę dieną priminė tik purvino vandens balos.

Agnė nemėgo pasivaikščiavimo, tačiau šįkart išėjo. Negalėjo išbūti namuose. Nesąmoningai aplenkė sankryžą, kurioje vakar matė paslaptinę merginą. Nemalonūs prisiminimai trikdė. Sustojo ties muzikos parduotuve ir ėmė apžiūrinėti naujienas. Staiga kažkas švelniai palietė jos petį.

- Manau, ir vėl susimoviau... – šypsojosi vakarykštis savižudis.
- Ko tu nori iš manęs? Ko tu mane persekioji?!
- Tu per daug įtari...
- Aš nenoriu su tavimi bendrauti, – Agnė pasisuko eiti šalin.

Bet, kelias sekundes padvejojusi, grįžo prie vaikino.

- Gerai. Kas tu? – tarė.
- Aš esu aš.
- Koks tavo vardas? – griežtai paklausė mergina.
- Edvinas, – nusišypsojo. – O tu?
- Agnė.
- Tai ką veiksime, Agne? – linksmi paklausė vaikinai.
- Nieko. Tu eisi savo keliais, aš – savais.

Agnė atsuko nugarą sumišusiam vaikinui ir... išsižiojo: jos linkėjo Milda, viena iš draugių.

- Su kuo kalbėjaisi? – šypsojosi Milda. – Girdėjau, su kažkuo kalbėjaisi. Tikriausiai telefonu?

Agnės kūnu perbėgo šiurpuliukai.

- Nori pasakyti, – ėmė šnibždėti mergina, – kad ten, už manęs, nieko nėra?
- Nieko, – patikino draugė.

Agnė atsiduso: galbūt Edvinas pagaliau paliko ją ramybėje. Bet atsisukusi pamatė vaikina, tebestovintį prie muzikos parduotuvės ir liūdnai žvelgiantį į jas. Jei Edvinas ten stovi ir Agnė jį mato, kodėl Milda jo nepastebi?

- Tu kažkokia keista, Agne.
- Aš? Aš pavargau... Tikriausiai...
- Tai eik namo ir ilsėkis, – draugiškai pasiūlė Milda. – Ak, tiesa! Užjaučiu dėl tėvo.

Agnės tėtis mirė prieš savaitę. Labai netikėtai. Staigus širdies smūgis. Namuose ir taip vyravo chaosas, o kai nebeliko tėvo, reikalai dar labiau pašlijo. Agnė nesikalbėjo su motina, nėjo į mokyklą, nesusitikinėjo su draugais.

– Nemanau, kad ji iš tiesų tave užjaučia, – prakalbo Edvinas, priėjęs prie pat Agnės. – Ji negali suprasti, kaip tu jautiesi.

– Tarsi tu gali! – Agnė iširdo.

– Na, gal ne visai... Tačiau aš žinau, ką reiškia būti mirusiam.

– Ką? – Agnė atsisuko į vaikina.

– Pagalvok logiškai. Tu esi vienintelė, kuri mane matai. Yra keli galimi variantai. Pirma, aš tavo fantazijos vaisius, bet taip tikrai nėra. Antra, aš – dvasia.

Agnė kurį laiką nustebusi žiūrėjo į Edviną, po to pradėjo garsiai juoktis. Vaikinas taip pat atsargiai nusišypsojo.

– Gerai, dvasia, – tarė mergina. – Ačiū, kad prajuokinai.

– Aš nejuokauju.

– Tu nepanašus į vaiduoklį.

– Aš nesu vaiduoklis, – susiraukė. – Aš dvasia. Tai ne tas pats.

– Ir kuo jūs skiriatės? – vis dar linksmai kalbėjo Agnė. – Tuo, kad tu atrodai kaip normalus žmogus, o vaiduokliai kitokie?

– Panašiai... – Edvinas patylėjo. – Tu netiki?

– Nežinau, – gūžtelėjo pečiais mergina. – Nežinau, kuo tikėti. Galbūt aš paprasčiausiai išsikrausčiau iš proto.

– Ne. Tiesiog, – vaikinas giliai įkvėpė, – tavo siela sužeista. Todėl tu mane matai ir girdi.

Agnė norėjo vėl nusijuokti, bet, pamačiusi rimtą Edvino žvilgsnį, susilaikė.

– Ateik pas mane į namus, – nusišypsojo. – Jei mano mama nepastebės, kad parsivedžiau vaikina, patikėsiu.

Agnė netikėjo, kad Edvinas pasirodys jos namuose. Nelabai ir norėjo. Geriau laikytis atokiau nuo dalykų, kurių nesupranti. Kitaip iš tikrųjų gali išsikraustyti iš proto.

Per pusdienį namuose niekas nepasikeitė. Mama buvo grįžusi pietų ir vėl išėjo į darbą. Nei ji, nei Agnė nepratarė nė žodžio. Mergina užsidarė savo kambaryje ir įsijungė muzikinį centrą. Klausydamosi muzikos prarado laiko nuovoką.

– Klausaisi „Linkin park“?

Agnė lyg įgelta pašoko nuo lovos, ant kurios sėdėjo. Šiurpas perbėgo visu kūnu ir, net supratusi, kas prakalbo, ji nenusiramino.

– Ramiai... – šypsojosi Edvinas.

Jis sėdėjo ant kėdės prie rašomojo stalo. Kambario prietemoje jis atrodė šiurpokai.

– Edvinai, – sumišusi sušnibždėjo Agnė. – Ką čia veiki?

– Nebepameni? Pati mane pasikviete!

– Ak, taip... – tesugebėjo pasakyti. – Tu atrodai kažkoks kitoks...

– Kitoks?

Edvinas priėjo prie Agnės ir klestelėjo šalia.

– Baisesnis, – išsprūdo merginai.

– Maniau, nepastebėsi, – šyptelėjo. – Aš esu nestabili dvasia.

– Kaip tai suprasti?

– Ar tu tiki, ką aš tau sakau? Paliesk mane.

– Ką?

– Paliesk.

Agnė sutriko. Lėtai ištiesė ranką ir pabandė paliesti vaikiną petį. Tačiau ji užčiuopė tik orą. Tada Edvinas ištiesė savo ranką ir švelniai pirštais perbėgo per merginos skruostą. Agnė sudrebėjo, pajutusi šaltą vaikiną prisilietimą.

– Matai? – prakalbo Edvinas. – Tu negali manęs paliesti, nes aš neturiu kūno. Nesu materialus daiktas. Tačiau aš galiu prisiliesti prie tavęs.

– Nesąmonė...

– Žinau. Nervina, kad žmonės manęs nemato. O dabar, kai radau kažką, kas gali su manimi bendrauti, jis negali manęs liesti.

Agnė pajuto, kaip jos širdis ėmė lėčiau plakti. Šiurpi atmosfera, kurią sukėlė Edvino pasirodymas, ėmė sklaidytis.

– Kaip tu tai darai? – paklausė.

– Ką? – nesuprato vaikiną.

– Kai pasirodei mano kambaryje, man buvo baisu, o dabar nebe.

– Patikėk, nežinau. Aš tik pastebėjau, kad, kai būnu piktas, žmonės manęs vengia.

– Kitaip tariant, tavo nuotaika veikia žmones, – padarė išvadą Agnė. – Tarp jų ir mane.

– Gali būti, – gūžtelėjo pečiais Edvinas.

– O kaip tu patekai į mano kambarį?

– Pro langą. Arba per sieną. Nebeatsimenu.

– Kaip tai? Tu čia atėjai vos prieš penkias minutes ir nebeatsimeni kaip? – nustebo mergina.

– Ei, aš tik dvasia, – gynėsi vaikiną.

– Tai beprotystė, – papurtė galvą Agnė.

– Gyventi yra beprotystė. Būti mirusiam yra geriau.

– Ir kodėl gi? Gerai, kai niekas tavęs nemato? – pasišaipė mergina.

Edvinas nutilo.

– Klausyk, nenorėjau tavęs įžeisti, – tarė Agnė.

– Neįžeidei, – atsiduso vaikiną. – Tavo tiesa. Man nepatiko būti vienam. Daug kartų bandžiau kalbėti su žmonėmis, bet jie manęs negirdėjo.

– Siaubinga. Tikriausiai, – mergina nuleido akis ir ėmė ieškoti ko nors, kas praskraidintų pokalbį. – O kaip kitos dvasios?

Edvinas atsistojo ir ėmė vaikščioti po kambarį.

– Kai žmogus miršta, jo siela iškeliauja į dangų, skaislyklą arba pragarą. Bet kartais siela nori arba negali išvykti. Tada ji įstringa mirtingųjų žemėje. Tokių dvasių būna nedaug. Aš viena iš jų....

– Tu nenorėjai iškeliauti? Ar negalėjai?

– Nežinau, – gūžtelėjo pečiais. – Iš pradžių tikrai nenorėjau. Buvau jaunas, neseniai atšventęs septynioliktą gimtadienį ir... Negyvas! Kaip turėjau reaguoti? Maištavau. Dėl to man užsivėrė rojus vartai.

Vaikiną žvilgtelėjo į laikrodį:

– Kada grįš tavo mama?

– Turėtų grįžti artimiausiu metu. O kas?

– Juk turiu įrodyti, kas ji manęs nemato.

– Beprotystė, – sušnibždėjo mergina.

Kaip tik tuo metu pasigirdo rakinamų durų garsas. Grįžo Agnės mama.

– Na, ką gi, – atsistojo Edvinas. – Pirmyn.

Vaikiną ramiai nuėjo į virtuvę. Agnė žengė paskui jį.

- Labas, mama, – ištarė Agnė. Ji turėjo kažkaip išsiaiškinti situaciją.
- Sveika. Tu alkana?
- Ne, nelabai.

Agnė jautėsi nejaukiai. Jau tiek laiko ji nesikalbėjo su mama, kad net nežinojo, ką sakyti.

- O ar ką nors valgei?
- Ne, aš nealkana.
- Agnė, turi pavalgyti, – papriekaištavo mama. – Nusilpsi. Aš ką nors paruošiu.

Agnė atsisėdo prie stalo ir neramiai žvilgčiojo tai į mamą, tai į Edviną.

- Kaip sekėsi darbe? – paklausė mergina.
- Siaubingai. Mano bendradarbiai tikri kvėšos. Man tenka viską už juos nudirbti.

Agnė maldaujamai pažvelgė į Edviną. Vaikinas paslaptinai šypsojosi.

- O tu vis dar neini į mokyklą?
- Ne.

– Tai tik mano nuomonė, bet užsidaryti namuose nėra gerai, – mama atsitraukė nuo viryklės ir pažvelgė į dukrą. – Agnė, aš suprantu, kad tau skaudu. Nejau manai, jog man viskas gerai? Aš taip pat jo ilgiuosi ir toks tavo abejingumas varo mane iš proto.

Motė akys sudrėko ir ji pasisuko prie viryklės. Agnė sėdėjo netekusi žado. Ją apėmė didžiulis kaltės jausmas. Kaip ji galėjo atstumti savo mamą, kai joms abiem labiausiai reikėjo viena kitos?

- Mama, – nedrąsiai tarė, – aš atsiprašau.

Mama priėjo prie Agnės ir stipriai ją apkabino. Mergina jos neatstūmė.

Mama atsitraukė nuo dukters, nusišluostė ašaras ir suskubo prie keptuvės.

- Aš valgysiu savo kambaryje, – pasakė Agnė.
- Kaip tau patogiau, – tarė mama ir padėjo lėkštę ant stalo.

Agnė atsargiai ją paėmė ir pasižiūrėjo į Edviną. Šis lėtai pasitraukė nuo stalo, praėjo pro pat mamą ir išėjo iš virtuvės. Mergina nusekė paskui jį.

- Nevalgysi? – prakalbo Edvinas, kai jie grįžo į kambarį.
- Gal tu nori? Aš nealkana.
- Mielai suvalgyčiau, jei galėčiau, bet, kaip žinai, aš esu miręs.

Mergina padėjo lėkštę ant rašomojo stalo ir atsigulė ant lovos.

- Gali verkti. Manęs nepaisyk, – tarė vaikinai.

Agnė apsivertė ant pilvo ir įsikniaubusi į pagalvę ėmė kūkčioti. Sugraibiusi mažesniąją pagalvėlę, paleido ją į vaikina. Pagalvė perėjo kiaurai Edviną ir atsitrenkė į rašomąjį stalą.

– Tikriausiai nori, kad išeičiau. Gerai. Tada iki rytojaus, – vaikinai pasižiūrėjo į merginą. – Tik neužmiršk pavalgyti. Atrodo skaniai.

Agnė nematė, kaip ir pro kur Edvinas išnyko, jai tuo metu ir nerūpėjo. Pajutusi, kad yra viena, ji nulėkė pas mamą. Suprato, kaip jai reikia artimo žmogaus. Kai susitaikė su mama, tapo lengviau. Nebe taip spaudė krūtinę.

Rytą Agnė nusprendė nueiti į mokyklą. Nenorėjo per daug atsilikti, nors nelabai troško išvysti bendraklasių veidus.

Buvo sunku patekti į klasę nepastebėtai. Visi sveikinosi, sakė užuojautas ir dar kažką. Tarsi jiems iš tiesų tai rūpėtų. Mergina stengėsi nesiklaudyti, kad neapsiverktų.

Laikas mokykloje ėjo greitai. Agnė turėjo tiek daug išmokti, užsirašyti, suprasti, jog net norėdama nebūtų įstengusi galvoti apie skaudžius dalykus. Pajuto, kad viskas grįžta į savas vėžes. Viskas vėl bus beveik taip kaip anksčiau. Išskyrus du dalykus: tėtį ir Edviną.

Agnė neįsivaizdavo, kaip Edvinas rado ją mokykloje. Vaikščiojo tarp mokinių nepastebimas. Jai norėjosi, kad vaikinai dingtų ir nesužlugdytų normalios dienos.

- Ką čia veiki? – užsipuolė.
- Maniau, kad mes... kaip ir... na... draugai.
- Edvinai, tik ne viešumoje...
- Kodėl? Juk niekas manęs nemato, – išskėtė rankas Edvinas.
- Man pamoka. Susitiksime vėliau.

Agnė nubėgo paskui savo bendraklasius.

– Agnė, palauk, – sustabdė Milda, kai jau visi ruošėsi eiti namo. – Džiaugiuosi, kad vėl eini į mokyklą. Atrodai linksmesnė, ne tokia išblyškusi.

- Aš buvau išblyškusi?
- Vakar, kai sutikau tave mieste.

Agnė su siaubu stebėjo, kaip Edvinas eina joms iš paskos. Jis buvo įtūžęs. Labai įtūžęs. O ką mergina galėjo daryti – tik ignoruoti vaikina.

Kai draugė perėjo į kitą gatvės pusę, kažkodėl išsigando akistatos su Edvinu. Jis nesiartino prie jos, ėjo iš paskos, atsilikęs, kartais įsimaišydamas į minią. Įėjusi į savo kambarį, rado sėdintį ant lovos ir rūsčiai žvelgiantį į Agnę.

- Aš nesuprantu, kodėl tu pyksti, – prisipažino mergina.
- Kodėl? Tu mane ignoravai! Kaip kokį nereikšmingą daiktą! Kaip kokį valkataujantį šunėką, sekantį tau iš paskos!

– Atsiprašau, kad ponui dvasių karaliui negaliu skirti viso savo dėmesio! – taip pat pradėjo šaukti Agnė. – Aš neprašiau, kad atsidurtum mano gyvenime! Aš visai nenoriu būti vienintelė, kuri tave mato ir girdi! Aš tenoriu būti paprasta, normali šešiolikmetė mergina. Noriu atsigausti po tėvo mirties!

– Aš tau padėjau susitaikyti su motina, – jau tyliau prakalbo Edvinas. – Priverčiau tave su ja pasikalbėti.

– Ačiū. O dabar palik mane ramybėje! Šalia tavęs jaučiuosi kaip beprotė. Supranti? Nenoriu matyti dvasių! Nenoriu matyti tavęs!

Agnė sukniubo ant grindų ir ėmė verkti. Edvinas pasimetė, nebeišmanė ką daryti. Atsitūpė šalia, rankomis pakėlė merginos galvą ir privertė pažvelgti į jį.

– Aš atsiprašau, – sušnabždėjo. – Viešumoje nebelįsiu prie tavęs. Tik neatsisakyk manęs... Tik neatsisakyk manęs...

- Išeik, – paliepė mergina. – Dabar išei.
- O kada galėsiu grįžti?
- Nežinau. Vakare. Tik išei. Dabar išei.

Edvinas išėjo. Tačiau Agnė žinojo, kad jis grįš. Ir tai varė ją į neviltį.

Buvo penktadienio vakaras. Mama nusprendė išeiti prasiblaškyti. Agnė nenorėjo likti viena namuose. Ji bijojo būti viena. Atsisėdo prie rašomojo stalo. Čia ji rado seną knygą. Tėčio dovaną.

– Ilgiesi jo?

Agnė pašoko nuo kėdės ir baimės kupinomis akimis įsižiūrėjo į Edviną. Vaikinas stovėjo tamsiausiame kambario kampe.

– Ne tavo reikalas, – atrėžė mergina.

Ji norėjo išlikti draži ir nepalaužiama, bet keliai linko.

- Aš ilgai galvojau, – Edvinas pradėjo lėtai eiti arčiau merginos. – Apie mudu.
- Ir? – Agnė apsidairė ir suprato, kad neturi kur trauktis.

- Tu esi graži, Agne. Labai graži.
- Rodos, pradedu suprasti tavo problemą, Edvinai.
- Mano problemą? – nusikvatojo vaikas.
- Tu pyksti, – beveik pašnibždomis kalbėjo Agnė. – Pyksti, nes mirei jaunas. Kaip tai įvyko, Edvinai?

Vaikinas nuleido akis ir įsistebeilijo į grindis.

- Avarijoje, – prabilo. – Mane partrenkė lengvasis automobilis.

Agnė giliai įkvėpė.

- Kai pirmą kartą tave pamačiau, tu palindai po mašinos ratais. Tačiau tavęs automobilis negalėjo partrenkti, nes tu jau miręs. Tu tik šyptelėjai. Tau tai kelia pasitenkinimą.

Edvinas tylėjo. Jo akys lakstė nuo vieno grindų kampo iki kito.

- Ne! Tu neteisi, Agne!

Jis suėmė merginą už pečių. Vaikino prisilietimas buvo šaltas ir nemalonus.

- Kodėl neiškeliavai, Edvinai? Kodėl pasilikai?
- Aš nepasilikau! Aš negalėjau išvykti.

Edvinas stipriau suspaudė Agnės pečius. Mergina aiktelėjo iš skausmo.

- Tu nesupranti, Agne. Aš noriu tau padėti, – ir priglaudė lūpas prie merginos kaktos.

Agnė sudrebėjo.

- Tu būsi mano, Agne. Negali manęs atstumti! – vaikas giliai kvėpavo. – Aš tiek laiko buvau vienas. Neleisiu tau manęs palikti. Tu ilgiesi tėvo, tiesa? Aš nuvesiu tave pas jį.

– Kaip? – stebėjosi mergina. – Jis miręs.

– Kaip ir aš, – šyptelėjo Edvinas.

– Tu tikrai nuvesi mane pas jį? – netikėjo.

– Žinoma, – tikino vaikas. – Neilgai, bet leisiu su juo susitikti. Tik reiks nueiti į vieną vietą.

– Gerai, – apsidžiaugė Agnė.

Ji pasičiuopo palta ir puolė rengtis. Galimybė išvysti tėvą visai užtemdė jai protą. Edvinas stebėjo kiekvieną merginos judesį. Jo veide švietė pergalinga šypsena.

– Pala, – susigrizbo Agnė. – Tu nieko už tai nenorėsi?

– Aš tenoriu, kad toliau su manimi bendrautum. Daugiau nieko, – atsakė vaikas. – Pasiruošusi?

– Taip. Tikiuosi, per ilgai neužtruksime. Mama, neradusi manęs, gali imti nerimauti.

– Nemanau, kad užtruksim per ilgai.

Edvinas vedė Agnę miesto centro link. Ji buvo labai susijaudinusi.

– Pradedą lyti, – sušnibždėjo Agnė.

Iš tiesų dangų aptraukę debesys prakiuro ir iš jų pasipylė dideli lietaus lašai. Netrukus mergina buvo kiaurai permirkusi.

– Kur mes einame, Edvinai?

– Dar šiek tiek, – ramino vaikas.

– Ne! Man šalta! Grįžtu namo.

– Agne, nejau negali iškęsti nedidelio šaltuko? – Edvinas suėmė merginos ranką. – Nejau dėl lietaus atsisakysi galimybės pamatyti tėvą? Vienintelės galimybės?

Agnė nebesipriešino. Vėl pamatyti tėvą... Mergina to tikrai troško. Juk tėtis buvo brangiausias žmogus, kokį Agnė kada turėjo... Buvo...

– Edvinai? Kodėl sustojome?

Agnė grįžo iš savo svajonių į realų pasaulį: jiedu stovėjo vidury sankryžos, kurioje pirmą kartą susitiko. Vaikinas stipriai spaudė merginos ranką. Lietus lijo taip smarkiai, kad vos galėjai matyti šalia esančius daiktus.

- Jau nebeilgai, Agne, – kalbėjo Edvinas.
- Edvinai, aš nesuprantu. Kodėl sustojome čia?
- Tuoj susitiksi su tėvu, Agne. Dėl to juk verta net numirti, tiesa? – vaikinas švelniai nusišypsojo.

Agnės širdis ėmė daužytis. Mergina pasuko galvą į kairę ir išvydo dvi geltonas akis – automobilio šviesas. Ji norėjo bėgti, bet Edvinas ją apkabino ir neleido pajudėti.

- Edvinai, – iš išgąščio Agnė vos galėjo kalbėti, – mane... mane užmuš! Nenoriu mirti!

Agnei linko keliai, buvo sunku kvėpuoti. Automobilis artėjo.

Ryški šviesa ir... tamsa. Daugiau Agnė nieko nebejuto. Ji tapo tokia lengva, besvorė. Jokio skausmo. Nieko.

- Agne, – šnabždėjo kažkas švelniai. – Agne, mes jau čia.
- Kur?

Lengvumas išnyko, kūnas tarsi suakmenėjo. Mergina pabandė atsimerkti, tačiau vis tiek nieko nematė.

Edvinas švelniai paglostė ilgus Agnės plaukus. Jo prisilietimas nebebuvo toks šaltas ir nemalonus.

- Kas atsitiko?
- Mus partrenkė automobilis, – beveik linksmai aiškino Edvinas. – Pasistengiau tavo sielą ištraukti kuo greičiau, kad nejaustum skausmo.
- Edvinai, kodėl?! – ėmė verkti Agnė.
- Tu verki? Kodėl? – sumišo vaikinas.

Ji troško ramybės. Miego ir ramybės.

- Truputį pakentėk, Agne, – kalbėjo kažkoks balsas. – Niekada nemaniau, kad tapsi žudiku, Edvinai.

- Aš nieko nežudžiau... Vairuotojas nesustabdė automobilio.
- Tu neleidai merginai pasitraukti. Neleidai jai gyventi, – sakė tas balsas. – Buvai savanaudis.
- Na, ir kas! – sušuko Edvinas. – Dabar Agnė bus su manimi, nes neturi kitos išeities!
- O ar ji to norėjo? Ar ji bus laiminga su tavimi?

Vaikinas nutilo ir pažvelgė į Agnę, kuri drebėjo susigūžusi ir užsimerkusi.

- Ji būtų laiminga, jei norėtų būti su manimi...
- Jai dar nevēlu sugrįžti. Paleisk merginą, Edvinai. Tu nesi blogas. Tu nenori toks būti, tad leisk jai gyventi. Ir susitaikyk su savo lemtimi.

Agnė kiek įmanydama stengėsi klausytis to balso, tačiau jis vis tolo ir tolo. Mergina vis giliau grimzdo į miegą...

Staiga ji atsisėdo lovoje. Giliai kvėpavo ir, nieko nesuprasdama, dairėsi aplink. Pro duris įlėkė slaugytoja ir mama.

- Mama, kas atsitiko? – paklausė Agnė.
- Agne, mažyte, – mama glostė merginos galvą ir rijo ašaras. – Tu patekai į avariją. Per plauką nežuvai. Agne, ką aš be tavęs būčiau dariusi?..
- Mama, aš sapnavau, kad krentu į bedugnę. Tik tiek atsimentu.

Atsiminė ir liūdną Edvino veidą. Tačiau šito mergina negalėjo pasakyti, nes būtų reikėję pasakoti visą istoriją, pradėti nuo pradžių.

– Viskas gerai, Agne, – šnabždėjo motina. – Dabar viskas gerai.
– Tu ant manęs pyksti?
– Ne. Žinoma, ne. Kaip galėjai taip pagalvoti? Aš niekada ant tavęs nepykau.
– Ačiū, – Agnė padarė trumpą tylos pauzę. – Aš labai norėjau pamatyti tėtį, todėl taip įvyko.
– Ak, Agne, – mama dar labiau pravirko.
– Bet dabar žinau, kad turiu susitaikyti, jog niekada... jog iki savo mirties jo nepamatysiu. O mirti aš nenoriu. Trokštu gyventi, mama, – mergina nusišypsojo. – Nežinau kodėl, bet trokštu kvėpuoti kaip niekada anksčiau.

– Ak, mano filosofe, – šyptelėjo mama. – Einu, pranešiu gydytojui, kad pabudai. Galbūt greitai važiuosim namo.

Moteris nubraukė plaukus nuo dukters kaktos ir išėjo tyliai uždarydama duris. Agnė pasisuko į langą ir visai nenustebo pamačiusi pažįstamą veidą.

– Šįkart nekrūptelėjai, – tarė Edvinas.
– Žinojau, kad ateisi.

Palatoje buvo taip tylu, jog galėjai girdėti, kaip kapsi lašiukai, tekėdami lašeline.

– Aš nuoširdžiai atsiprašau, – pagaliau prabilo vaikinai. – Pridariau tau tiek rūpesčių. Vos tavęs neužmušiau. Turėtum manęs nekęsti...

– Nemanau, kad nekenčiu, – trumpai pagalvojusi atsakė Agnė. – Tu padėjai man išmokti branginti gyvenimą.

– To neužtenka. Aš iškeliauju, Agne. Turiu palikti mirtingųjų žemę, kol netapau piktąja dvasia... Prisimeni, sakiau, jog esu nestabilus... Tai reiškia, kad laviruoju tarp gėrio ir blogio, tarp dangaus ir pragaro. Nesistenk suprasti ar tikėti. Žinau, tai sudėtinga...

– Šiek tiek.
– Tai buvo Jis.
– Kas?
– Jis, – tyliai pakartojo Edvinas. Jo skruostai paraudo.
– Dievas? – spėjo Agnė.
– Taip. Tik nesijuok, – įspėjo. – Atėjau atsisveikinti. Daugiau dvasių nebematysi... Mane maitėi, nes man reikėjo tavo pagalbos. Aš pats to nežinodamas suteikiau tau šią galią.

– Aš vis tiek daug ko nesuprantu, Edvinai.
– Ir nereikia. Jei suvoktum nežemiškus dalykus, jie nebebūtų nežemiški...
– Tiesa, – pritarė. – Išmok nebeširsti, nes tave išspirs iš dangaus...

Edvinas nusišypsojo. Tada lėtai pasilenkė ir pabučiavo merginą į lūpas.

– Kai vėl susitikime, būsi sena ir nebegraži...

Tomas

Į gyvenimą aš žvelgiu pro rožinius akinius. Bent jau taip maniau, kol nesutikau ypatingo žmogaus. Kiek laiko praėjo nuo tos dienos? Apie metus. Prieš metus, lapkričio 15 dieną, aš nutariau pabėgti iš namų...

Ėjau greitai ir apie nieką negalvoju. Pečius spaudė kuprinės svoris. Gal iš tiesų prisidėjau per daug daiktų? Nežinojau, kiek valandų, ir tai mane nervino. Ėmė temti man dar nespėjus išeiti. Gatvėse degė žibintai.

Planas A buvo autobusu nuvykti pas senelę. Tačiau, kaip tyčia, penktadienio vakarais, po 17 valandos, autobusai nebevažinėja. Todėl turėjau pasinaudoti planu B ir palaukti rytojaus ryto. Planui B įgyvendinti reikėjo plano C, kuris buvo praleisti naktį parke, ant suoliuko. Nelabai viliojanti idėja, bet nieko geresnio nesugalvoju.

Man pasisekė: parke beveik nebuvo žmonių. Tokių kvailių kaip aš reta. Susiradau suoliuką prie parko ežero. Atsisėdau ir pasidėjau kuprinę prie kojų.

Dvelktelejo vėjas. Nesitikėjau, jog bus taip šalta. Užsitraukiau striukės užtrauktuką iki pat galo ir sukryžiauvau rankas ant krūtinės. Turėjau rasti užsiėmimą, kuris neleistų galvoti apie šaltį. Privalėjau nusiraminti ir susigrąžinti beišnykstančią drąsą. Lengva pasakyti, sunkiau padaryti.

Tikėjau, jog būsiu viena. Klydau. Anksčiau nepastebėjau vaikino. Jis stovėjo nugara į mane, rankas pasidėjęs ant tvoros, juosiančios ežerą, ir žvelgė į vandenį. Man jis pasirodė keistas. Ką normalus paauglys gali veikti tokiu metu parke? Spoksoti į ežerą? Koks malonus užsiėmimas!

Po dešimties minučių priėjau prie kitokios išvados. Vaikinas atėjo į pasimatymą, tik jo mergina vėluoja. Susigėdau. Aš jiems trukdysiu.

Dar po dešimties minučių prigalvoju įvairių priežasčių, kodėl mergina vėluoja. Ja dėta aš tikrai nevėluočiau. Tiesa, niekada neteko eiti į pasimatymą, nes neatsiranda toks gudruolis, kuris mane pakviestų.

Laikas bėgo, o niekas nesikeitė. Nejučia ėmiau žvilgsniu varstyti vaikiną. Stovėdamas lyg niekur nieko, jis mane erzino. Tiesiog pykdė. O jo išvaizda! Senas, nublukęs, apšiuręs paltas, juodi, odiniai batai, rudi, susitaršę plaukai ir nerūpestingai ant jų užmestos ryškios, didelės ausinės. Nei pankas, nei gotas, nei hipis. Visai be stiliaus. Aš taip pat nelabai gaudausi madoje, bet tokių ausinių nė už ką nesutikčiau užsidėti.

– Nesiruoši eiti namo? – prakalbo nepažįstamasis. – Jau vėlu.

Nusukau žvilgsnį į šoną. Kažkoks psichas, jei jau kalbasi su savimi.

– Aš ne psichinis ligonis ir su savimi nesikalbu, – patikino vaikinas.

Sudrebėjau. Žmonės negali skaityti kitų minčių! Geriausia dabar būtų pasišalinti.

– Aš nemoku skaityti minčių. Ir bėgti tau nepatarčiau. Po penkių minučių gesins šviesas. Pasi-klysi.

Vis dar tylėjau. Bėgti negalėjau. Neturėjau kur. Be to, vaikinas, be abejonės, žymiai už mane greitesnis. Jei panorės, be vargo mane pačiups.

– Nenori pasikalbėti? – maloniai pasiūlė rudaplaukis.

Kietai suspaudžiau lūpas. Vis dar negalėjau atsikratyti šio kvailo įpročio.

– Manau, tau būtų ne pro šalį išsilieti.

Vaikinas atsitraukė nuo tvoros, lėtai priėjo prie suoliuko ir atsisėdo prie manęs. Sakyčiau, šiek tiek per arti. Iš arti jis atrodė dar įspūdingiau. Drabužiai kaip drabužiai, bet veidas... Tokių idealių veido linijų dar nebuvo mačiusi. Tiesi nosis, apvalūs skruostai, didelės mėlynos akys, ilgos blakstienos, neįtikėtinais dailios formos lūpos.

Vaikinas nusišypsojo. Matyt, jį pralinksmino mano reakcija. Rudaplaukis taip pat mane nužvelgė. Kažkaip kitaip nei įprasta. Galbūt smalsiai.

– Aš Tomas. O tu? – šypsojosi vaikinai.
– Lauryna, – tyčia ištariau pilną savo vardą, kurio nemėgau.
– Laura gražus vardas, – draugiškai kalbėjo Tomas. – Tai ką čia veiki?
– Žiūriu...
– Čia gražu... Dažnai ateinu į parką. Man patinka pabūti ramiai vienam. Kartais žmogus pri-
valo pabėgti nuo savęs.

Nesupratau, kokia prasmė kalbėti apie tokius nesuvokiamus dalykus... Sėdėjau tyliai ir žiūrėjau į
vieną tašką.

– Žmonės elgiasi kvailai, nepriimdami kitų pagalbos.
– Man nereikia pagalbos! – supykau.

Vaikinai šypsojosi... Atrodė, tarsi jis būtų nužengęs iš kito pasaulio. Tikriausiai turėjau jo
išsigąsti? Bet ar įmanoma išsigąsti tokios angeliškos būtybės?

Sutemo. Apsidairiau. Jau visi parko šviestuvai buvo užgesę. Pradėjau panikuoti. Kiek laiko aš
čia sėdžiu? Ką daryti? Pasilikti? Bėgti?

– Bijai tamsos?

Nemačiau Tomo, bet galėjau prisiekti, kad jo veide žaidė šypsena. Panašu, kad viskas, ką darau,
jam be galo linksma. O man ne.

– Nieko čia gėdingo, – kalbėjo vaikinai. – Daugelis žmonių bijo tamsos.
– Nustok mane lyginti su daugeliu! – šūktelėjau.

– Negaliu, – ramiai atsakė Tomas. – Tu elgiesi kaip visi. Niekuo neišsiskiri. Todėl man tavęs
gaila.

– Manęs nereikia gailėti!

Norėjau pabėgti. Jau kilau nuo suolo ir čiupau kuprinę, bet vaikinai sugavo mano ranką.
Bandžiau išsilaisvinti, o jis švelniai patraukė mane į save ir aš atsisėdau jam ant kelių.

Protas liepė gintis ir muistytis, tačiau kūnas sustingo. Mano širdis daužėsi lyg pašėlusį. Kas
dabar bus?

– Nepanikuok, – vis dar draugiškai kalbėjo Tomas. – Nesiruošiu tavęs skriausti. Geriausia bū-
tų, jei eitum namo. Kitaip galiu ir persigalvoti.

Vaikinai prisitraukė mane arčiau, vieną savo ranką uždėjo man ant klubo. Na ir įkliuvau. Taip
neturėjo nutikti.

– Palauk, – tyliai ištariau.

Tomas pasižiūrėjo man į akis. Jo akys buvo gražios. Per gražios tokiam tipui.

– Aš einu namo, gerai? – atsargiai bandžiau trauktis nuo vaikinai. – Paleisk.

– Meluoji.

– Ne, aš kalbu rimtai.

– Aš taip pat. Jei negrįši namo, turėsiu tave nuskriausti.

– Aš grįšiu namo, – tikiu.

Atrodo, Tomas patikėjo. Jis paleido mane. Pačiupau kuprinę ir ėmiau trauktis atbula. Pastebėjusi,
jog vaikinai nejuda, puoliau bėgti. Išbėgusi iš parko galėjau sustoti, tačiau nebuvo tikra, ar tas
pamišėlis manęs nesiveja.

Normaliai atsikvėpti sustojau tik atsidūrusi netoli namų. Tomas manęs nesivijo. O man išgaravo
visos mintys apie bėgimą iš namų. Naktį galiu sutikti ir žiauresnių niekšelių.

Galima sakyti, man pasisekė. Tėvai per daug neklausinėjo, kur buvau. Abejojau, ar jie bent
pastebėjo, kad grįžau vėlai. Įdomu, ar jie pastebėtų, jei negrįžčiau?

Savaitgalį praleidau namuose. Negalėjau patikėti, jog vienas tipelis įvarė man tiek baimės.
Tačiau į lauką išėjau tik dėl mokyklos.

Mokykla šmokykla – nieko gero. Visada tas pats. Namų darbai, teorija, kontroliniai,
savarankiški, klasiškai, mokytojai. Jaučiausi pavargusi nuo rutinos. Žvelgdama pro langą, mačiau
tik pilką peizažą.

Neįsivaizduoju, kaip mano draugė įkalbėjo mane nueiti su ja į parką. Po to penktadienio vakaro
tai buvo nemėgstamiausia vieta. Svarbiausia, kad Paulina pasijuto laiminga.

– Šiandien gražus oras, – kalbėjo ji. – Šalta, tačiau šviečia saulė. Visai nesupykčiau, jei pra-

dėtų snigti.

– Taip, – apatiškai pritarinėjau.

Mums priartėjus prie ežero, sustojau. Jis buvo ten. Lygiai toje pačioje vietoje, kur pirmą kartą jį pamačiau. Stovėjo ir žvelgė į tolį. Dienos šviesoje jo veidas švietė.

– Ei, Paulina, – nutraukiau draugę. – Matai tą vaikina? – linktelėjau Tomo pusėn.

– Aha. O kas?

– Gal žinai, kas jis toks?

Ir kodėl aš to paklausiau? Žadėjau pamiršti apie tą Tomą. Pavojingas vaikinukas, ir tiek.

– O taip, – apsidžiaugė Paulina. Pasakojimas – mėgstamiausias jos užsiėmimas. – Jo vardas Tomas. Jis eina į tą pačią mokyklą kaip ir mano brolis. Jie kartu lanko lietuvių kalbos pamokas. Tomas vyresnis už mus metais. Mano brolis kalba, kad jis keistokas vaikinukas. Nekalbus, vienišas.

– Mat kaip, – tegalėjau pasakyti.

– Susidomėjai juo? – smalsavo Paulina.

– Ne. Šiaip sau.

– Na, jis gražus. Tačiau vargšas. Todėl gali būti nekokios reputacijos. Supranti, apie ką aš?

Linktelėjau. Pati savo kailiu patyriau vaikino būdą. Chuliganas. O ko galėjau tikėtis?

– Laura, žiūrėk! – Paulina įsikibo į mano ranką.

– Kas? – pamaniau, kad Tomas artinasi link mūsų, tačiau Paulina žiūrėjo visai į kitą pusę. –

Ovidijus!

– Taip! – vos nesuspiogo mano draugė. – Aš eisiu pas jį, gerai? Neilgam. Po to grįšiu čia. Pažadu.

Ar galėjau prieštarauti? Paulina, man dar nespėjus atsakyti, nulėkė prie savo išrinktojo. Likau viena.

Atsargiai pažvelgiau į Tomo pusę. Vargu ar dienos metu, esant šitiek žmonių, jis bandytų iškrėsti ką nors negero. Priėjau arčiau ir atsistoja netoli jo.

– Sveika, – prakalbo vaikinukas.

– Labas, – sušnibždėjau.

– Taigi nuo šiol manęs bijosi? – nusijuokė jis.

– Ne, – pamelavau. – O ar turėčiau?

– Nemanau. Nepyk ant manęs, gerai?

Pasižiūrėjau į vaikina. Tomas taip pat žiūrėjo į mane. Supykau ant savęs, kodėl prieš išeidama nepasidažiau. Dabar mano veidas atrodė siaubingai. O Tomo nepriekaištingai.

– Nepykstu. Kodėl turėčiau? – gūžtelėjau pečiais.

– Aš šiurkštakai su tavimi pasielgiau, – vaikinukas priėjo arčiau. – Aš nenorėjau, kad padarytum klaidą.

– Kokią? – nusukau žvilgsnį.

– Tikiuosi, nebesiruoši bėgti iš namų.

– Iš kur tu?... – nustebau.

– Aš moku skaityti žmonių veidus, – atsargiai prabilo Tomas. – Galiu daug ką pasakyti vien iš judesių ar mimikos. Tu buvai išsigandusi. Žinojau, kad, sutikusi tikrą pavojų, grįši namo.

Tylėjau.

– Tu pamišęs, – galiausiai tariau.

– Visi man taip sako, – Tomas nerūpestingai gūžtelėjo pečiais.

– Ir tu neketini keistis? – stebėjau.

– Ne, – šyptelėjo jis. – Aš sau patinku toks, koks esu. Nenoriu keistis.

– Man nepatiktų, jei visi vadintų mane pamišėle, – sumurmėjau.

– Bėgant laikui įprastum.

– Tai tu gali skaityti žmonių judesius?

– Aha, – linksmai paliudijo Tomas.

– Gal gali pasakyti, ar mano draugė ruošiasi grįžti manęs pasiimti?

– Kol kas ne, – trumpai žvilgtelėjęs Paulinos pusėn, atsakė vaikinukas. – Ji įsimylėjusi.

– Tu įsitikinęs, kad neskaitai žmonių minčių? – suabejojau.

– Taip. Minčių aš neskaitau.

Kelias minutes patylėjome. Norėjau pratęsti pokalbį, bet nežinojau kaip.

– Tau patinka sniegas? – paklausė Tomas.

– Ne, – nusipurčiau. – Nei ledas, nei snaigės, nei pati žiema.

– O man patinka. Žiema – nuostabus metas.

– Nes žiemą būna Kalėdos? – netyčia prasitariau.

– Ne, – nusijuokė vaikinai. – Tu viską matai labai siaurai, Laura. Tau trūksta spalvų. Žinau, kad tu gali matyti kur kas daugiau nei paprastas, darbų nuvargintas žmogelis.

– Gal, jei nekalbėtum tokių nesąmonių, žmonės nevadintų tavęs psichu, – pasiūliau.

– Tavo akys, – Tomas linktelėjo mano pusėn.

– Kas joms? – išsigandau.

– Jos keistos spalvos, bet... – vaikinai patylėjo, – man patinka.

Įsižiūrėjau į ežerą. Žinojau, kad mano akys nei pilkos, nei žalios, nei rudos ar juolab mėlynos. Paulina nutarė, jog jos bronzinės spalvos su žalvario atspalviu. Mano akys atrodė niūrios kaip ruduo. Tačiau jam patinka...

Nuo šios minties mano skruostai užkaito. Buvo kvaila tikėtis, kad Tomas nepastebės. Pabandžiau veidą uždengti plaukais, tačiau vaikinai užkišo juos man už ausies.

– Tomai, – tariu.

– Na?

– Ar tu gelbėji visas merginas?

– Ką nori pasakyti?

– Jei penktadienį į parką būčiau atėjusi ne aš, ar būtum pasielgęs taip pat?

Tomas neatsakė. Susimąstęs jis žvelgė kažkur į tolį. Susinervinau, kad galbūt uždaviau netinkamą klausimą.

– Sunku pasakyti, – lėtai prakalbo vaikinai. – Mano atsakymas neturi reikšmės.

– Kodėl?

– O kas nuo to pasikeistų? Be to, aš negaliu savęs prognozuoti. Gal padėčiau, gal ne.

– Vadinasi, prie manęs priėjai ne todėl, jog tau patikau, – sušnibždėjau.

– Ne, tikrai ne dėl to, – nusišypsojo Tomas, ir aš susivokiau, kad per daug prasižiojau.

– Mat kaip... – abejingai pasakiau.

– Gal nori pasivaikščioti? – pasiūlė. – Visgi šaltoka.

Pasižiūrėjau į Pauliną. Neatrodė, kad artimiausiu metu ji teiktųsi grįžti.

– Gerai, – sutikau.

Iš pradžių maniau, jog visi praeiviai spoksos į mus kaip į nevispročius. Tačiau jie į mus reagavo kaip į paprastus žmones. Dauguma net nekreipė dėmesio. Galbūt Tomas nėra toks pamišėlis, kokiu dedasi.

– Kiek tau metų, Laura?

Klausimas buvo netikėtas.

– Penkiolika. O kas? – sunerimau.

– Nieko. Matai, jei būtum jaunesnė... Atsirastų problemų.

– Kokių? – nesupratau.

– Tavo tėvai mane palaikytų išnaudotoju, ištvirkėliu, ir panašiai.

– Kokia nesąmonė, – prunkštelėjau. – Tu tik metais už mane vyresnis.

– Taip, bet... Aš žinau, kaip būna, – Tomas nutilo.

– Nelaiminga meilė? – spėjau.

Norėjau, kad Tomas kalbėtų. Man patiko jo balsas ir tie keisti dalykai, apie kuriuos jis kalbėjo.

– Nenoriu apie tai šnekėti, – rimtai ir griežtai pasakė vaikinai.

– Kodėl? – primygtinai prašiau.

– Akivaizdu, kad nebuvai įsimylėjusi. Kitaip suprastum, – Tomas sustojo. – Tavo draugė jau grįžta.

Atsisukau. Paulina bėgo į mūsų pusę. Nepastebėjau, jog su Tomu apėjome ratą aplink ežerą. Pasisukau į vaikiną, bet jis jau ėjo savo keliu.

- Į ką taip žiūri? – pribėgusi pasidomėjo Paulina.
- Į nieką, – pamelavau, nors iš tiesų stebėjau, kaip tolsta Tomas.
- Nepatikėsi! Ovidijus man pasiūlė nueiti į kiną! – džiūgavo draugė.
- Puiku, – pasakiau.

Einant namo Paulina vis tarškėjo ir tarškėjo. Aš nesiklausiau. Pirma, man tai nebuvo įdomu. Antra, galvojau apie Tomą. Lengvabūdis vaikinukas, nenorintis kalbėti apie meilę.

– Laura, tu nesiklausai, – Paulinos balsas neskambėjo piktai. – Apie ką galvoji? Apie tą vaikinuką iš parko? Tomas, taip? – mergina išsišiepė. – Tu su juo kalbėjai? Jis tau patinka?

– Man jis pasirodė įdomi asmenybė, – atsakiau į paskutinį klausimą, nes pirmųjų neprisiminiau.

- Tas Tomas gražus, – meiliai kalbėjo mergina.
- Taip, – nesiginčijau. – Tačiau ne dėl to.
- Kas ne dėl to? – nesuprato Paulina.
- Ne dėl to jis mane traukia, – pati abejojau savo žodžiais.
- Me-luo-ji, – išskiemenuavo draugė.
- Klausyk, – supykau. – Aš jam nepatinku. Visa kita ne-svar-bu, – pamėgdžiojau ją.

Savaitė buvo siaubinga. Tiek daug darbų, kad net neradau laiko nueiti į parką. Aišku, aš norėjau ne pasivaikščioti, o sutikti Tomą. Kažkodėl tikėjau, jog galiu jį rasti būtent ten, prie ežero. Todėl šeštadienį, vos spėjus kaip reikiant prašvisti, išskubėjau į parką. Buvo nežmoniškai šalta. Gal apie 10° šalčio. Elgiausi vaikiškai. Ir pirmą kartą man buvo nesvarbu, ką mano kiti.

– Nesimiega? – linksmai mane pasveikino Tomas.

Pamačiusi jį, stovintį įprastoje vietoje, pajutau palengvėjimą.

- Aha, – tesugebėjau atsakyti.
- Tau nerūpi, kad žmonės pamanytų, jog tu beprotė?
- O man nė motais, – nusišypsojau.
- Ar tai mano kaltė, jog tu tapai lengvabūde mergina? – Tomas vis dar juokavo.
- Tu moki paveikti žmones. Manau, neturėtum stebėtis.
- Aš nesistebiu. Ne visus žmones veikiu vienodai. Bijau tave sužlugdyti.
- Nepavyks, – šyptelėjau.
- Žinojau, kad tu protinga mergaitė, – Tomas patrepsejo koja. – Gal eime kur šilčiau? Į kavinę, pavyzdžiui?

– Gerai, – sutikau.

Būdama su Tomu, jausdavausi gerai. Nebijojau apsikvailinti, pasakyti nesąmonę ar panašiai. Jis nekritikavo. Priešingai, liepė elgtis, lyg būčiau pamišusi. Man tai padėjo. Atratau kreipti dėmesį į aplinkinius ir jų nuomonę. Buvo šaunu išmokti užkalbinti nepažįstamus žmones ir pakelti jiems nuotaiką. Kartą net atkalbėjau berniuką nuo pabėgimo iš namų.

- Visai kaip tu mane, – pasakiau Tomui.
- Ne, – paneigė jis. – Mes tapome draugais, o tas vaikas jau rytoj tavęs nebepreisimins.

Nuleidau galvą ir tyliai tipenau šalia Tomo. Ėjome parko takeliu, apšviestu pakelės žibintų. Šaltis lėtai skverbėsi pro mano odą, bet man tai nerūpėjo. kažkas šaltas nusileido man ant kaktos. Tomas sustojo.

– Laura, – tarė jis susijaudinimo kupinu balsu, – žiūrėk... Sninga!

Pakėliau akis. Iš tiesų. Snigo. Didelės, baltos snaigės lėtai leidosi ant žemės. Suvirpėjau. Buvo neapsakomai gražu ir magiška.

– Jos visai kaip tu, – nusišypsojo Tomas. – Nukrito netikėtai.

Iki šiol galvoju, kas iš tikrųjų nukrito netikėtai: aš ar Tomas.